

UZASADNIENIE

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zasługiwała na uwzględnienie, a potwierdzenie podniesionego w niej zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych doprowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego P. K. winnym zarzucanego mu czynu i wymierzenie mu stosownej kary.

Ocena materiału dowodowego dokonana przez sąd rejonowy pod kątem sprawstwa oskarżonego jest prawidłowa, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, oparta o całokształt ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego i korzysta z ochrony jaką daje art. 7 kpk.

Sąd pierwszej instancji zasadnie przyjął za miarodajne dla poczynienia ustaleń w tym zakresie zeznania świadka M. G.. Jej relacje odznaczają się wysoką spójnością, jednolitością i konsekwentnością. Przedstawiła w nich szczegółowo zachowanie oskarżonego, zawierające się w opisie przypisanego mu czynu, co do spowodowania obrażeń u pokrzywdzonego Ł. B.. Istotnym dowodem pozwalającym zweryfikować wiarygodność twierdzeń powyższego świadka są zeznania M. M., z których wynika, że oskarżony był napastliwy wobec Ł. B., o czym miał okazję się przekonać podczas zdarzenia przed świetlicą wiejską. Zeznania M. G. pozytywnie weryfikuje również dokument z obdukcji pokrzywdzonego Ł. B., sporządzonej przez biegłego R. K..

Jakkolwiek sąd pierwszej instancji poczynił prawidłowe ustalenia w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego P. K., to jednak dokonał błędnej oceny okoliczności sprawy, prowadzącej do nieprawidłowego wniosku o znikomym stopniu społecznej szkodliwości czynu oskarżonego popełnionego na szkodę Ł. B., co w konsekwencji przełożyło się na podjęcie niesłusznego rozstrzygnięcia o warunkowym umorzeniu postępowania wobec wymienionego.

Wina oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego kształtowały się bowiem na poziomie, który w ocenie sądu okręgowego, wykluczał zastosowaną reakcję karną. W tym kontekście mieć trzeba na względzie fakt, iż oskarżony dopuścił się dwukrotnego ataku na pokrzywdzonego, znajdującego się stanie upojenia alkoholowego, ograniczającym jego reakcje obronne. Podczas pierwszego takiego ataku, który miał miejsce przed świetlicą wiejską, pokrzywdzony nie doznał żadnych obrażeń, ale tylko dlatego, że świadek M. M. w miarę szybko udzielił mu pomocy, udaremniając oskarżonemu dalsze zadawanie uderzeń. Z kolei podczas drugiego ataku, do którego doszło na posesji należącej do rodziny G., gdzie to miał nocować pokrzywdzony, oskarżony przewracając wymienionego na ziemię i siadając na nim, zadawał mu uderzenia pięściami oraz nieustalonym przedmiotem. Na skutek takiej agresji oskarżonego pokrzywdzony odniósł obrażenia ciała, które ocenione zostały przez biegłego z zakresu chirurgii ogólnej R. K. jako obrażenia średnio ciężkie. Przy czym należy zauważyć, że gdyby nie udział osób, które udzieliły pomocy pokrzywdzonemu, mógł on doznać znacznie poważniejszych uszkodzeń ciała. Nie można również przeoczyć faktu, że w następstwie doznanych urazów, w szczególności z powodu złamania kości nosa oraz skręcenie kolana i uszkodzenia łąkotki więzadeł pokrzywdzony zmuszony był poddać się długotrwałemu leczeniu u laryngologa i ortopedy. Mało tego, został on zakwalifikowany do leczenia operacyjnego kolana, co w konsekwencji wiązać się będzie z dotkliwą i długotrwałą rehabilitacją. Wreszcie też zauważyć trzeba, że oskarżony nie przyznał się do winy, nie zdobył się na przeproszenie pokrzywdzonego i przejawiał obojętny stosunek wobec własnego zachowania będącego przedmiotem osądu.

Trudno wobec tych okoliczności zgodzić się zatem z twierdzeniem, że czyn oskarżonego pozostawał na tyle społecznie nieszkodliwy, że możliwe było zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Biorąc powyższe pod uwagę sąd okręgowy stosownie do art. 454 § 1 kpk, który od dnia 05 października 2019 roku, nie zakazuje wydawania przez sąd odwoławczy innego rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, w przypadku zastosowania uprzednio przez sąd rejonowy instytucji warunkowego umorzenia postępowania, zmienił zaskarżony wyrok poprzez uznanie oskarżonego P. K. winnym zarzucanego mu czynu i orzeczenie wobec niego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto sąd okręgowy zdecydował o przyjęciu kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego

oskarżonemu, wskazanej w akcie oskarżenia. Jakkolwiek obrażenia doznane przez pokrzywdzonego Ł. B. były z kategorii zarówno tych, które trwały poniżej i powyżej 7 dni, to mimo to należało zastosować tylko § 1 art. 157 kk, jako, że zbiór kwalifikowanych w tym paragrafie obrażeń pochłania kategorię obrażeń kwalifikowanych w § 2. W dodatku wyeliminować należało art. 12§1 kk. Zważyć należy, że ten drugi etap napaści oskarżonego na pokrzywdzonego jest kontynuacją tego pierwszego, w którym to oskarżony został pozbawiony możliwości rozprawienia się z pokrzywdzonym wskutek reakcji podjętej przez świadka M. M.. Podsądny chcąc zrealizować swój zamiar, postanowił ponownie zaatakować pokrzywdzonego, co też uczynił, powodując wówczas u niego obrażenia objęte zarzutem.

W ocenie sądu okręgowego tylko kara pozbawienia wolności jest w stanie spełnić w stosunku do oskarżonego cel wychowawczy, uświadamiając mu naganność jego zachowania i nieopłacalność naruszania norm prawnych. Nadto orzeczona kara zrealizuje potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, należycie spełni cele prewencji indywidualnej, jak i ogólnej oraz dostatecznie uświadomi oskarżonemu, że popełnianie przestępstw się nie opłaca.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności sąd okręgowy warunkowo zawiesił na okres próby 1 roku. Uwzględniając niekaralność oskarżonego należy przyjąć, że jego izolacja obecnie nie jest konieczna.

Roczny okres próby pozwoli sądowi na kontrolę zachowania oskarżonego i podjęcie ewentualnych działań, zmierzających do wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary. W ocenie Sądu, zostaną w ten sposób spełnione cele kary, zwłaszcza w zakresie indywidualno prewencyjnym.

Dla urealnienia bezpośredniej i natychmiastowej dolegliwości kary orzeczonej wobec oskarżonego sąd odwoławczy wymierzył oskarżonemu karę grzywny z mocy art. 71 § 1 kk w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Uwzględniając wszystkie okoliczności sprawy taką właśnie grzywnę należy uznać za w pełni uzasadnioną, a wymiar stawki dziennej grzywny uwzględnia sytuację oskarżonego, będącego osobą bezrobotną.

Mając na względzie okoliczność, iż przy orzekaniu warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności zachodzi ustawowy wymóg zastosowania jednego z obowiązków wynikających z art. 72 § 1 kk, sąd okręgowy postanowił orzec wobec oskarżonego obowiązek przeproszenia pokrzywdzonego Ł. B. na piśmie, za pośrednictwem Poczty Polskiej.

Z uwagi na fakt, iż instytucja warunkowego umorzenia postępowania, zastosowana wobec oskarżonego przez sąd rejonowy, zastąpiona została skazaniem, nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, należało orzec ponownie na podstawie art. 46 § 2 kk (poprzednie rozstrzygnięcie w tym przedmiocie, zawarte w zaskarżonym wyroku, utraciło swój byt). Ponadto w oparciu o 635 kpk w zw. z art. 627 kpk sąd okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220 złotych tytułem opłaty za obie instancje (na podstawie art. 10 ust. 1 i art. 3 ust 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych; Dz.U. z 2013r.,poz. 1247 z późn. zm.) oraz kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym (na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym z dnia 18 czerwca 2003 roku; Dz.U. z 2013 r. poz. 663).